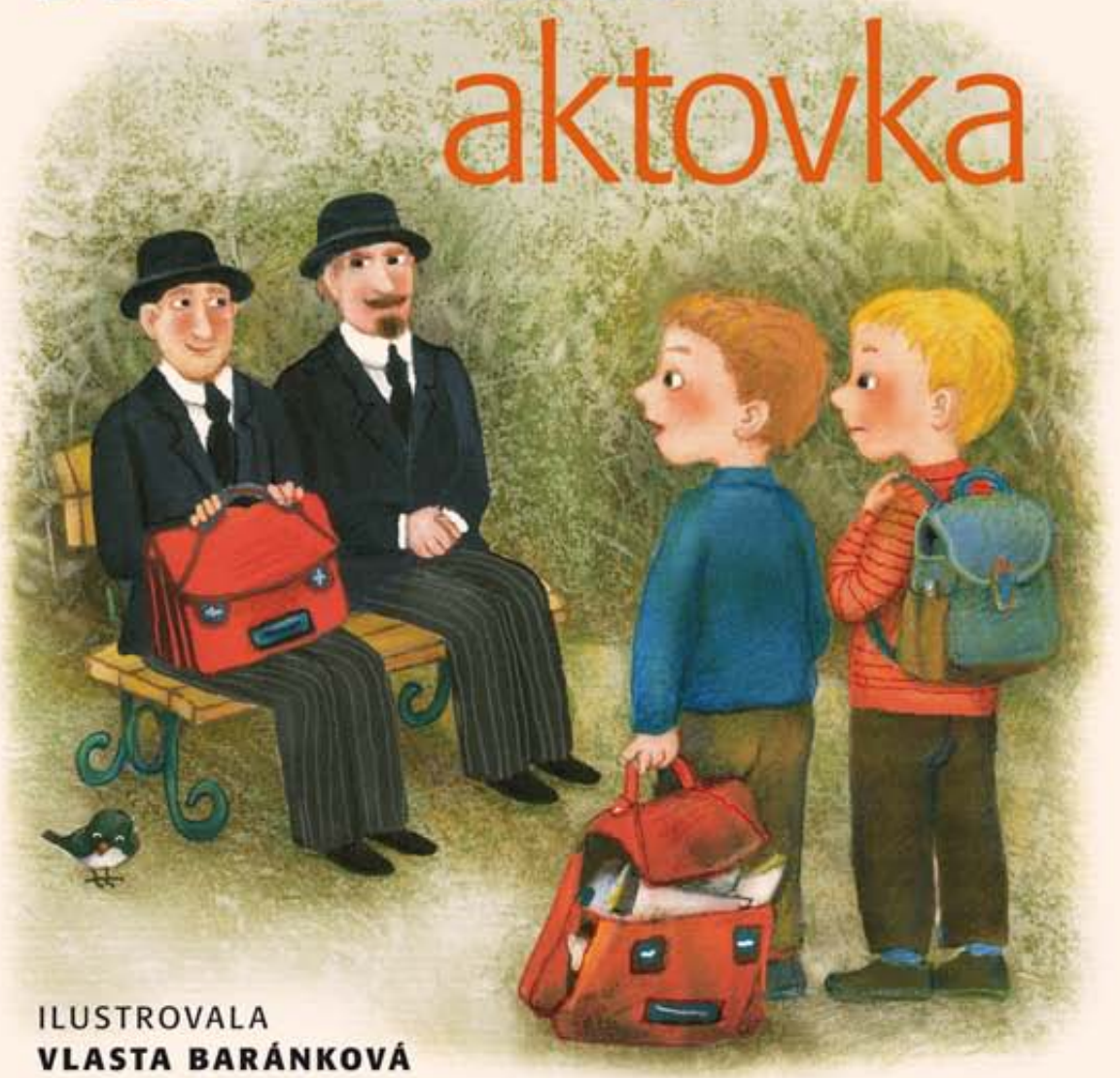
ALBATROS

Daniela Krolupperová

druhé čtení

Kouzelná aktovka

ILUSTROVALA
VLASTA BARÁNKOVÁ

A L B A T R O S

Daniela Krolupperová

Kouzelná aktovka

Daniela
Krolupperová

Kouzelná aktovka

ILUSTROVALA
VLASTA BARÁNKOVÁ

Albatros

© Daniela Krolupperová, 2015
Illustrations © Vlasta Baránková, 2015

ISBN 978-80-00-03832-2

Viktor a Hugo

Viktor byl druhák. Do školy chodil docela rád, ale někdy ho to tam nebavilo. Třeba když musel v písance opisovat dlouhá slova. V dlouhých slovech totiž dělal chyby. Nebo když paní učitelka zkoušela děti ze čtení, anebo dokonce dávala diktát. I v tom se Viky občas zmýlil. Zato počítání Viktorovi nevadilo. Obvykle mu šlo nějak samo od sebe. A taky měl rád tělocvik. Hlavně vybíjenou, v té býval často i kapitánem družstva.

Do školy i ze školy Viky obvykle chodíval se svým nejlepším kamarádem Hugem. Hugo byl prima kluk, který nikdy nezkazil žádnou legraci. Tohle neobvyklé jméno dostal po tatínkovi, ten zase po dědečkovi a dědeček po pradě-

dečkovi. A tak dále. Jméno Hugo se v Piskoříkovic rodině dědilo stejně jako alergie na prach. Ale ta byla přece jen nepříjemnější.

Ani u Plachetků, což bylo Viktorovo příjmení, se nemohli jmenovat jako v normálních rodinách. Viktor byl Viktor po mamince Viktorii a starší sestra, deváťačka Bohdana, pro změnu dostala jméno po tatínkovi Bohdanovi. Rodiče pro svoje děti prostě použili vlastní jména. Jenom je prohodili! Dětem pak tvrdili, že z lásky. Žádné jiné jméno se jim prý nelíbilo tolik jako jméno druhého z nich. Ale Viktor měl podezření, že jednoduše vzali jména, která byla na ráně. Ani se nad tím nezamysleli, prostě neoplývali fantazií! A to byl tatínek architekt! Jinak pořád fantazíroval a rád stavěl vzdušné zámky, jak mu občas vytýkala maminka. Ta pro změnu pracovala v bance, nestavěla nic. Ale krásně malovala a pletla pestrobarevně vzorované svetry.

Hugo by se tak rád jmenoval hezky obyčejně, například Honza nebo Petr. Viky zase chtěl být Pavel nebo Tomáš. Ale co se dalo dělat – Hugo byl Hugo, Viky Viky a nezbylo jim než si na to zvyknout.

Tajný výlet

Jednou začátkem jara šel Viky s Hugem ze školy domů oklikou. Rozhodli se totiž, že se podívají na raky. Paní učitelka jim dnes vyprávěla, jak se tito vzácní tvorové po letech vrátili do jejich říčky Juhyňky. To bylo dobré znamení, že voda je opět čistá. Raci jsou chránění, nikdo je nesmí lovit, ani jim ubližovat. A tak se kluci rozhodli, že si ty klepetáče prohlídnou zblízka.

Rodičům se o tom nezmínili. Měli správné tušení, že by se jim tenhle skvělý nápad určitě nezamlouval. Hugo si dobře pamatoval, jak maminka před pár dny mluvila o tom, jak to u řeky klouže. A že to může být dost nebezpečné. Zvlášť za mokra. A Viktor zase moc dobře věděl, že nemá dovoleno sám chodit za město. Proto si oba musí pospí-

šit, a o svém výletu nebudou rodičům vůbec říkat. Bylo to docela napínavé.

Kluci spěchali. Nejprve prošli zámeckým parkem. Vzadu za zámkem přelezli polorozpadlou zídku a vydali se směrem k lesu. Na jeho okraji tekla divoká říčka Juhyňka. Teď,

když vysoko v horách tály zbytky sněhu, se zdála divočejší než jindy. A voda v ní byla jako led.
Kluci záhy došli k lesu ke břehu Juhyňky. Zastavili se nad strmou strání u mladé osiky. Koryto řeky bylo hluboko pod nimi. Kluci samozřejmě mohli jít dál, do míst, kde je písčitý břeh a říčka snadno přístupná. Jenomže to byl ještě kus cesty. Viky a Hugo byli u řeky tajně, a měli málo času. Proto zůstali stát na stráni. Pod ní hučela říčka, v které se nepochybně šplouchali raci, celí šťastní, že jsou zase doma. Kluci se zadívali na vodu.
„Hele, já myslím, že je vidím!“ vykřikl Hugo po chvíli a nadšeně zíral do špinavé pěny.
„Kde?“ zeptal se Viktor.
Sám neviděl nic. Jen vodu. A dost ho to štvalo.
„Tam, u toho velkého kamene,“ odpověděl Hugo a ukázal na obrovský šedý balvan. „Vpředu.“
Ať se Viktor namáhal, jak chtěl, pořád žádného raka neviděl. Nezbývalo než přijít blíž.
„Jdu tam,“ oznámil Hugovi a začal opatrně slézat dolů k říčce. „Omrknu si je zblízka.“
V noci pršelo. Svah byl kluzký. Hugova maminka měla pravdu. Cesta k říčce může být nebezpečná, zvlášť za mokra.